

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
КОЛИБЪРЧЕТО И СЛОНЪТЪ

chitanka.info

Въ Мадагаскаръ живѣе едно малко птиче колибърче. Малки читатели, вие навѣрно не знаете нищо за най-дребнитѣ птички, които се въдятъ въ топлитѣ южни страни. Тѣ се наричатъ колибри. Всѣка птичка е голѣма колкото една муха. Затова ученитѣ наричатъ колибърчето „птица-муха“. Чудна премѣна е дала природата на туй птиче. Има колибърчета червени като череша, има жълти като кехлибаръ и зелени като шумата на дърветата. Когато колибърчето кацне на нѣкое клонче, прилича на разцвѣнало цвѣте. Слънчевата свѣтлина играе въ перошината му и то блещука като скъпоценно камъче. Колибърчето е мъничко, но се смѣта за много голѣмо, като всѣко дребно нѣщо на свѣта.

Мадагаскарчето си бѣше свило гнѣзденце нѣкъде въ шумата на едно тънко дърво край пжтеката, която води къмъ гората на слоноветѣ. Гнѣздото бѣше голѣмо колкото напрѣстникъ, а яйцата които, птичето снесе, приличаха на ябълкови сламки. Легна отгоре имъ колибърчето и си измъти три птичета. Тѣ бѣха толкова мънички, че когато майката имъ хванѣше нѣкоя мушичка, ядѣха я цѣли три дни.

Веднажъ старата птичка се дигна рано и каза на дечицата си:

— Деца, стойте мирно въ гнѣздото и не шавайте. Азъ ще се върна подиръ единъ часъ.

— Къде отивашъ? — попитаха пиленцата.

— Отивамъ въ село Чики-Тава. Тамъ има бананови градини. Ще ви донеса на обѣдъ бананова каша. Бъдете ми само послушни, сгушете се и поспете малко, докато се върна.

Щомъ майката замина, пиленцата си заврѣха главичкитѣ въ топлия мъхъ на гнѣздото и задрѣмаха. Тъкмо въ туй време отъ гората излѣзе единъ слонъ. Той пристѣпваше бавно, махаше хобота си и цѣлата земя треперѣше подъ краката му. Отиваше надолу къмъ рѣката. Когато стигна до дръвчето на колибърчетата, той се спрѣ и почна да си чеше хобота. Дръвчето се залюлѣ и една едра росна капка падна въ гнѣздото. Колибърчетата трепнаха и се събудиха.

— Наводнение! — нададоха писъкъ намокренитѣ душички. Подадоха главичкитѣ си навънъ и изтрѣпнаха отъ страхъ, като видѣха слона. А слонътъ си чешеше дългия хоботъ и силно огвѣваше надолу дръвчето.

— Стой, дѣдо! Какво правишъ! Ще ни изгърсишъ отъ гнѣздото!
— писнаха въ хоръ тритѣ пиленца.

— Кой бръмчи тамъ горе? — попита слонътъ и дигна глава къмъ гнѣздото. Като видѣ малкитѣ намокрени птиченца, той се засмѣ и прѣхна. Отъ силното духане едното колибърче изхвърча навънъ, тупна на земята и рече:

— Хопла!

Слонътъ отмина. Подиръ малко се върна старата птичка. Тя грабна рожбата си отъ земята, дигна я въ гнѣздото и попита:

— Какво се е случило?

— Ахъ, майчице, ти не знаешъ какво страшно нѣщо мина отъ тукъ! — забръмчаха пиленцата.

— Голѣмо ли беше?

— Много голѣмо, съ две опашки: една отпредъ и една отзадъ.

— Колко бѣше голѣмо, като мене ли?

— Много по-голѣмо!

Тогава птичката се накокошини и почна да се надува:

— Кажете, деца, толкова ли бѣше?

— Още по-голѣмо!

— Какво, още по-голѣмо ли? Охъ, смѣшни, глупави пиленца! Тогава трѣбва да е било ей-такова! — И тя се наду още повече.

— Не, майко, още, още по-голѣмо!

— Охъ, деца, вие ще ме накарате да се пукна отъ смѣхъ. Има ли нѣщо по-голѣмо отъ менъ? Гледайте сега, като разперя криле, цѣлото гнѣздо покривамъ. Кога мине втори пѣтъ искамъ да ми го покажете.

— Защо, майко?

— Ще го клъвна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.